

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(harmadik tanács)

2005. április 14.

a C-128/03. és C-129/03. sz. egyesített ügyekben (a Consiglio di Stato előzetes döntéshozatal iránti kérelme) AEM SpA (C-128/03.), AEM Torino SpA (C-129/03.) kontra az Autorità per l'energia elettrica e per il gas és társai ⁽¹⁾ ügyben

(Az elektromos áram belső piaca – A nemzeti alaphálózati hozzáférési és használati díj emelése – Állami támogatás – A 96/92/EK irányelv – Hálózati hozzáférés – A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve)

(2005/C 132/09)

(Az eljárás nyelve: olasz)

A C-128/03. és C-129/03. sz. egyesített ügyekben, a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Consiglio di Stato (Olaszország) a Bírósághoz 2003. március 24-én érkezett 2003. január 14-i határozatával az előtte az AEM SpA (C-128/03.), az AEM Torino SpA (C-129/03.) és az Autorità per l'energia elettrica e per il gas és társai között, az ENEL Produzione SpA részvételével folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (harmadik tanács), tagjai: A. Rosas, tanácselnök, A. Borg Barthet, S. von Bahr (előadó), J. Malenovský és U. Lohmus bírák, főtanácsnok: C. Stix-Hackl, hivatalvezető: L. Hewlett vezető tisztviselő, meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Egy olyan intézkedés, mint amilyen az alapeljárás tárgya, amely kizárólag a vízenergetikai és geotermikus létesítményekből származó villamos energiát termelő-elosztó vállalkozások számára átmeneti jelleggel megemeli a nemzeti alaphálózati hozzáférési és használati díjat, abból a célból, hogy a villamos energia piacának a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló 1996. december 19-i 96/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv átültetését követő liberalizációjából e vállalkozások számára az átmeneti időszak alatt adódott előnyöket kiegyenlítsse, olyan, vállalkozások közötti, teher tekintetében történő különbségtétel, amely a szóban forgó teher rendszerének természetéből és szerkezetéből adódik. Ebből kifolyólag ez a megkülönböztetés önmagában nem minősül állami támogatásnak az EK 87. cikk értelmében.

Azonban egy támogatás vizsgálatát nem lehet a finanszírozási módja hatásaitól elkülöníteni. Amennyiben egy olyan helyzetben, mint amilyen az alapeljárás tárgya, kötelező hozzárendeltségi viszony áll fenn a nemzeti alaphálózati hozzáférési és használati díj emelése és egy nemzeti támogatási rendszer között abban az értelemben, hogy a díjemelésből származó bevétel kötelezően e támogatás finanszírozásához van rendelve, a díjemelés e rendszer szerves részét képezi, és ezért azt ez utóbbival együtt kell megvizsgálni.

2) Nem ütközik a megkülönböztetéstől mentes nemzeti alaphálózati hozzáférésnek a 96/92 irányelv által lefektetett elvébe az, hogy egy tagállam átmeneti jelleggel egy olyan intézkedést hozzon, mint amilyen az alapeljárás tárgya, amely kizárólag bizonyos termelő-elosztó vállalkozások számára emeli meg a nemzeti alaphálózati hozzáférési és használati díjat abból a célból, hogy a villamos energia piacának az említett irányelv átültetése által okozott liberalizációját követő jogi környezetváltozástól e vállalkozások számára az átmeneti időszak alatt adódott előnyöket kiegyenlítsse. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban megbizonyosodni arról, hogy a díjemelés nem haladja meg azt, ami az említett előny kiegyenlítéséhez szükséges.

⁽¹⁾ HL C 146., 2003.6.21.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(nagytanács)

2005. április 12.

a C-145/03. sz. (a Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Annette Keller örökösei kontra Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) és társai ügyben ⁽¹⁾

(Szociális biztonság – Az 1408/71 rendelet 3. és 22. cikke – Az 574/72 rendelet 22. cikke – Kórházi ápolás az illetékes tagállamon kívüli tagállamban – Sürgős, életmentő ellátás szükségessége – Biztosított átszálltatása harmadik állam kórházába – Az E 111 és az E 112 nyomtatvány alkalmazási köre)

(2005/C 132/10)

(Az eljárás nyelve: spanyol)

A C-145/03. sz. ügyben, a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de lo Social (Spanyolország) a Bírósághoz 2003. március 31-én érkezett 2001. november 6-i határozatával az előtte Annette Keller örökösei és az Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), valamint az Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), korábban az Instituto Nacional de la Salud (Insalud) között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (nagytanács), tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (előadó) és A. Borg Barthet tanácselnökök, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, Juhász E., G. Arestis és M. Ilešič bírák, főtanácsnok: L. A. Geelhoed, hivatalvezető: H. von Holstein, 2005. április 12-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és önálló vállalkozókra, valamint családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 22. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontját és c) pontjának i. alpontját, valamint az 1983. június 2-i 2001/83/EGK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 1408/71/EGK rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet 22. cikkének (1) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az illetékes intézményt, amely az E 111 vagy az E 112 nyomtatvány kiállításával hozzájárult ahhoz, hogy szociális biztosítottjainak egyike az illetékes tagállamon kívüli tagállamban kapjon orvosi ellátást, kötik a tartózkodás helye szerinti tagállam intézménye által elismert orvosok által a nyomtatvány érvényessége ideje alatt tett, a sürgős, életmentő ellátás szükségességére vonatkozó megállapítások, valamint az ugyanezen időtartam alatt az említett megállapítások és az akkori orvosi ismeretek alapján hozott azon döntés, hogy az érdekeltet egy másik állam kórházába szállítsák át, még akkor is, ha ez egy harmadik állam. Az 1408/71 rendelet 22. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja és c) pontjának i. alpontja szerint egy ilyen esetben azonban a biztosított joga az illetékes intézmény nevében nyújtott természetbeni ellátásokra attól a feltételtől függ, hogy a tartózkodás helye szerinti intézmény az általa alkalmazott jogszabályok szerint a nála biztosított személyeknek köteles-e ilyen ellátásnak megfelelő természetbeni ellátást biztosítani.

Ilyen körülmények között az illetékes intézmény sem arra nem jogosult, hogy az érdekelttől megkövetelje az illetékes tagállamba történő visszatérést abból a célból, hogy ott orvosi vizsgálatnak vesse alá magát, sem arra, hogy az érdekeltet a tartózkodás helye szerinti tagállamban vizsgálta meg, sem pedig arra, hogy a fent említett megállapításokat és döntéseket a saját jóváhagyásától tegye függővé.

2) Amennyiben a tartózkodás helye szerinti tagállam intézménye által elismert orvosok – az akkori orvosi ismeretekre tekintettel – sürgős, életmentő okból úgy döntöttek, hogy a biztosítottat átszállítatják egy harmadik állam területén található kórházba, az 1408/71 rendelet 22. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontját és c) pontjának i. alpontját úgy kell értelmezni, hogy az ez utóbbi államban nyújtott ellátás költségeit ennek az intézménynek az általa alkalmazott jogszabályok szerint kell fedeznie, éspedig ugyanolyan feltételekkel, mint amelyeket az e jogszabályok hatálya alá tartozó szociális biztosítottak esetében alkalmaznak. Amennyiben olyan ellátásokról van szó, amelyek szerepelnek az illetékes tagállam jogszabályai által előírt ellátások között, úgy azután az illetékes intézmény feladata, hogy az 1408/71 rendelet 36. cikkében előírt feltételek szerint megtérítse az így nyújtott ellátások költségeit a tartózkodás helye szerinti tagállam intézményének.

Mivel a harmadik állam kórházában kapott orvosi ellátás költségeit a tartózkodás helye szerinti tagállam intézménye nem térítette meg, de megállapítást nyert, hogy az érintett személy arra jogosult lett volna és hogy az említett ellátások az illetékes tagállam jogszabályai által előírt ellátások között szerepelnek, az illetékes

intézmény köteles e személynek vagy jogutódainak ezen ellátások költségeit megtéríteni oly módon, hogy annak mértéke megegyezzen azzal, mint amiben ez a személy akkor részesült volna, ha az 1408/71 rendelet 22. cikke (1) bekezdése a) pontja i. alpontjának és c) pontja i. alpontjának rendelkezéseit alkalmazták volna.

(¹) HL C 146., 2003.06.21.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2005. április 14.

a C-157/03. sz. az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság ügyben (¹)

(Tagállami kötelezettségesség – A 68/360/EGK, a 73/148/EGK, a 90/365/EGK és a 64/221/EGK irányelv – Tartózkodási jog – Tartózkodási engedély – Harmadik ország állampolgára, közösségi polgár családtagja – Tartózkodási engedély kiállításának határideje)

(2005/C 132/11)

(Az eljárás nyelve: spanyol)

A C-157/03. sz. az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazott: C. O'Reilly és L. Escobar Guerrero) kontra **Spanyol Királyság** (meghatalmazott: N. Díaz Abad) ügyben, az EK 226. cikk alapján kötelezettségesség megállapítása iránt 2003. április 7-én benyújtott kereset tárgyában, a Bíróság (második tanács), tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann, J. Makarczyk (előadó), P. Kūris és J. Klučka bírák, főtanácsnok: C. Stix-Hackl, hivatalvezető: R. Grass, 2005. április 14-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) – A Bíróság megállapítja, hogy mivel nem ültette át megfelelően belső jogrendjébe a tagállami munkavállalók és családtagjaik Közösségen belüli mozgására és tartózkodására vonatkozó korlátozások eltörléséről szóló, 1968. október 15-i 68/360/EGK tanácsi irányelvet, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás területén a tagállamok állampolgárainak Közösségen belüli mozgására és tartózkodására vonatkozó korlátozások eltörléséről szóló, 1973. május 21-i 73/148/EGK tanácsi irányelvet és a kereső tevékenységük folytatásával felhagyó munkavállalók és önálló vállalkozók tartózkodási jogáról szóló, 1990. június 28-i 90/365/EGK tanácsi irányelvet, különösen azzal, hogy a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló közösségi polgár harmadik ország állampolgárságával rendelkező családtagja számára a tartózkodási engedély kiadásához tartózkodási vízum megszerzésének kötelezettségét írta elő, és